

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא- החובל		מאן דאמר													
מימרא															
זה הומר באדם מבשור, שהאדם משלם נזק, צער, ריפוי, שבת ובושת, ומשלם דמי ולדות, ושור - אינו משלם אלא נזק, ופטור מדמי ולדות.															
המכה את אביו ואת אמו ולא עשה בהן חבורה, וחובל בחבירו ביום הכפורים - חייב בכלן.															
החובל בעבד עברי - חייב בכלן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלו.															
החובל בעבד כנעני של אחרים - חייב בכלן		[ת"ק]													
אין לעבדים בושת.		רבי יהודה													
חש"ו פגיעתן רעה, החובל בהן - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין.															
העבד והאשה פגיעתן רעה, החובל בהם - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין, אבל משלמין לאחר זמן נתגרשה האשה, נשתחרר העבד - חייבין לשלם.															
המכה אביו ואמו ועשה בהן חבורה, והחובל בחבירו בשבת - פטור מכולן, מפני שהוא נדון בנפשו.															
והחובל בעבד כנעני שלו - פטור מכולן.															
החובל בבת קטנה של אחרים, חבלה למי? מי אמרין: כיון דאקני ליה רחמנא שבת נעורים לאב, חבלה נמי דאבוה הוי, מאי טעמא? דהא אפחתה מכספה, או דילמא שבת נעורים הוא דאקני ליה רחמנא, דאי בעי לממסר לה למוכה שחין מצי מסר, אבל חבלה, כיון דאי בעי מתחבל בה לא מצי חביל, לא קנייה ליה רחמנא?		בעא מיניה רבי אלעזר מרב:													
לא זכתה התורה לאב אלא שבת נעורים בלבד.		אמר ליה: [רב]													
החובל בעבד עברי - חייב בכלן, חוץ מן השבת בזמן שהוא שלן		איתיביה:													
מודה רב בשבת, דמעשה ידיה עד שעת בגרות דאבוה הוי.		אביי:													
החובל בבנו גדול - יתן לו מיד, בבנו קטן - יעשה לו סגולה. החובל בבתו קטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה		איתיביה:													
ה"נ בשבת.															
ובבנו גדול - יתן לו מיד.															
החובל בבניו ובבנותיו של אחרים, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, בבניו ובבנותיו שלו - פטור		ורמינהו:													
לא קשיא: כאן כשסמוכים על שלחנו, כאן כשאין סמוכין על שלחנו.		אמרי:													
במאי אוקימתא לקמייתא? בשאין סמוכין על שלחנו, אי הכי, אימא סיפא:															
החובל בבתו הקטנה - פטור, ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה		[סיפא]													
לדידה בעי למיתב לה, דבעיא מזונו ואפי' למ"ד: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך, הני מילי בעבד כנעני, דאמר ליה: עבדי עבידתא כולי יומא ולאורתא זיל סחר ואכול, אבל עבד עברי, דכתיב: (דברים ט"ו) כי טוב לו עמך, עמך במאכל, עמך במשתה - לא, כל שכן בתן															
לא נצרכה אלא להעדפה		כדאמר רבא בריה דרב עולא:													
ה"נ לא נצרכה אלא להעדפה.															
במאי אוקימתא לבתרייתא? בסמוכין על שלחנו, גדולים - יתן להם מיד, קטנים - יעשה להם סגולה, אמאי? לאביהם בעי למיתב?															
כי קא קפיד - במידי דקא חסר, במידי דאתא מעלמא לא קפיד.		אמרי:													
והא מציאה דמעלמא קאתי להו וקא קפיד															
רווחא דקאתי להו מעלמא ולית להו צערא דגופייהו בגווה - קפיד, אבל חבלה דאית להו צערא דגופייהו ומעלמא קאתי להו - לא קפיד.		אמרי:													
והא התם דאית לה צערא דגופא ומעלמא קאתי לה, וקא קפיד															
ולא עוד, אלא אחרים שחבלו בה - חייבין ליתן לאביה		דקתני:													

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
בבא קמא-החובל		מימרא		מאן דאמר														
התם דגברא קפדנא הוא, דהא אין סמוכין על שלחנו, אפילו במידי דאתי להו מעלמא קפיד, הכא דלאו גברא קפדנא הוא, דהא סמוכין על שלחנו, כי קא קפיד - במידי דקא חסר ליה, במידי דאתי להו מעלמא לא קפיד.		אמרי:																
מאי סגולה?																		
ספר תורה		רב חסדא:																
דיקלא דאכיל מיניה תמרי.		רבה בר רב הונא:																
לא זכתה תורה לאב אלא שבח נעורים בלבד		וכן אמר ריש לקיש:																
אפילו פציעה.		רבי יוחנן:																
פציעה ס"ד? אפילו רבי אלעזר לא קמבעיא ליה אלא חבלה, דאפחתה מכספה, אבל פציעה דלא אפחתה מכספה לא קמבעיא ליה																		
שפצעה בפניה ואפחתה מכספה.		רבי יוסי בר חנינא:																
החובל בעבד כנעני של אחרים - חייב וכו'.																		
מאי טעמא דרבי יהודה?																		
אמר קרא: (דברים כ"ה) כי ינצו אנשים יחדיו איש ואחיו, במי שיש לו אחוה, יצא עבד שאין לו אחוה.		[רבי יהודה]																
ורבנן?																		
אחיו הוא במצות.		[רבנן]																
אלא מעתה, לר' יהודה - זוממי עבד לא יהרוגו, דכתיב: (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו																		
אמר קרא: (דברים י"ט) ובערת הרע מקרבך, מכל מקום.		רבא אמר רב ששת:																
אלא מעתה, לרבנן - עבד יהא כשר למלכות																		
ולטעמיך, תיקשי לך גר לדברי הכל אלא, אמר קרא: (דברים י"ז) מקרב אחיך, ממובחר שבאחיך.		אמרי:																
אלא מעתה, לרבנן - יהא עבד כשר לעדות, דכתיב: (דברים י"ט) והגה עד שקר העד שקר ענה באחיו																		
עדות לא מצית אמרת, אתיא עדות בקל וחומר מאשה: ומה אשה שהיא ראויה לבא בקהל - פסולה לעדות, עבד שאינו ראוי לבא בקהל - אינו דין שפסול לעדות.		עולא:																
מה לאשה שכן אינה ראויה למילה, תאמר בעבד שהוא ראוי למילה?																		
קטן יוכיח, שישנו במילה ופסול לעדות.																		
מה לקטן שאינו במצות, תאמר בעבד שהוא במצות?																		
אשה תוכיח, שישנה במצות ופסולה לעדות.																		
וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השהו שבהן - שכן אינן בכל המצות ופסולין להעיד, אף אני אביא את העבד - שאינו בכל המצות ופסול להעיד.																		
מה להצד השהו שבהם שכן אינו איש, תאמר בעבד שהוא איש?																		
אלא תיתי מגזלן.																		
מה לגזלן שכן מעשיו גרמו לו, תאמר בעבד שאין מעשיו גרמו לו?																		
אלא תיתי מגזלן ומחד מהנך.																		
אמר קרא: (דברים כ"ד) לא יומתו אבות על בנים, לא יומתו על פי אבות שאין להם חיים בנים, דאי ס"ד כדאמרינן: לא יומתו אבות על בנים - בעדות בנים, לכתוב רחמנא לא יומתו אבות על בניהם, מאי בנים? ש"מ: דלא יומתו ע"פ אבות שאין להם חיים בנים.		מר בריה דרבינא:																

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כח.
אלא מעתה, ובנים לא יומתו על אבות, ה"נ לא יומתו ע"פ בנים שאין להם חיים אבות, אלא גר ה"נ דפסול לעדות													פח.
הכי השתא, גר נהי דאין לו חיים למעלה, למטה יש לו חיים, לאפוקי עבד דאין לו חיים לא למעלה ולא למטה, דאי סלקא דעתך גר פסול לעדות, לכתוב רחמנא לא יומתו אבות על בניהם לכדאמרין: לא יומתו בעדות בנים, ונכתוב רחמנא ובנים לא יומתו על אבות, דשמעת מינה תרי: חדא, לא יומתו בנים בעדות אבות, ואידך, לא יומתו על פי בנים שאין להם חיים אבות, ועבד נפקא ליה בקל וחומר מגר: ומה גר דלמעלה הוא דאין לו חיים אבל למטה יש לו חיים - פסול לעדות, עבד שאין לו חיים לא למעלה ולא למטה - אינו דין שיהא פסול לעדות, אלא מדכתב רחמנא לא יומתו אבות על בנים, דמשמע: לא יומתו על פי אבות שאין לו חיים בנים, שמע מינה: עבד שאין לו חיים לא למעלה ולא למטה - הוא דפסול לעדות, אבל גר כיון דיש לו חיים למטה - כשר לעדות.	אמרי:												פח.
וכ"ת, לכתוב רחמנא ובנים לא יומתו על אבותיהם, למה לי דכתב רחמנא ובנים לא יומתו על אבות, דמשמע: לא יומתו על פי בנים שאין להם חיים אבות?													פח.
אידי דכתב לא יומתו אבות על בנים, כתב גמי ובנים לא יומתו על אבות.													פח.
חרש שוטה וקטן פגיעתן רעה.													פח.
אימיה דרב שמואל בר אבא מהגרוניא הות נסיבא ליה לר' אבא, כתבתיהוהו לנכסי לרב שמואל בר אבא ברה.													פח.
בתר דשכיבא, אזל רב שמואל בר אבא קמיה דרבי ירמיה בר אבא													פח.
אוקמיה בנכסי.	[רבי ירמיה בר אבא]												פח:
אזל ר' אבא אמרה למילתא קמיה דרב הושעיא, אזל רב הושעיא אמרה קמיה דרב יהודה													פח:
האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות.	א"ל [רב יהודה], הכי אמר שמואל:												פח:
אמרנה קמיה דרבי ירמיה בר אבא													פח:
אנא מתניתא ידענא	אמר להו: [רבי ירמיה בר אבא]												פח:
הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו - הבן אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב, והאב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לבן, מכר האב - מכורים עד שימות, מכר הבן - אין לו ללוקח עד שימות האב	דתנן:												פח:
כי מיית אב מיהא אית ליה ללוקח, ואע"ג דמת הבן בחיי אב דלא אתו לידי הבן, כרבי שמעון בן לקיש													פח:
לא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, לא שנא מת האב בחיי הבן דאתו לידיה דבן - קנה לוקח	דאמר: [רבי שמעון בן לקיש]												פח:
מכר הבן בחיי האב ומת הבן בחיי האב, רבי יוחנן אמר: לא קנה לוקח	דאמר: [רבי יוחנן]												פח:
קנה לוקח	ריש לקיש:												פח:
ר"י אמר לא קנה לוקח, אמר לך: כי קתני מתני' מכר הבן לא קנה לוקח עד שימות האב, וכי מיית האב אית ליה ללוקח - דלא מת הבן בחיי האב דאתו לידי הבן, אבל מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, כי מיית אב גמי לית ליה ללוקח	[רבי יוחנן]												פח:
קנין פירות קנין הגוף דמי, וכי זבין - לאו זבין.	אלמא קא סבר: [רבי יוחנן]												פח:
ר' שמעון בן לקיש אומר קנה לוקח, כי קתני מתני' מכר הבן אין ללוקח עד שימות האב, כי מיית אב מיהת אית ליה ללוקח, לא שנא לא מת הבן בחיי האב דאתו לידיה דבן, ולא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן - קנה לוקח	[רבי שמעון בן לקיש]												פח:
קנין פירות לאו קנין הגוף דמי, וכי קא זבין - זבין קא זבין	אלמא קסבר: [רבי שמעון בן לקיש]												פח:
ואנן השתא, בין ר' ירמיה בר אבא ובין רב יהודה - כר' שמעון בן לקיש סבירא להו													פח:
אי סלקא דעתך קנין פירות קנין הגוף דמי, כי מיית אב ומיית הבן בחיי האב אמאי אית ליה ללוקח? כי קא זבין האי לאו זבין קא זבין לאו שמע מינה: קנין פירות לאו קנין הגוף דמי.	וקאמר ר' ירמיה בר אבא:												פח:
אהדרוה לקמיה דרב יהודה													פח:
זו אינה דומה למשנתנו.	אמר להו [רב יהודה], הכי אמר שמואל:												פח:
מאי טעמא?													פח:

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■	חולקים-disputants ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O
--	--

מקרא-key:

בבא קמא-החובל	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
בשלמא אי תני איפכא הכותב נכסיו לאביו, איכא למפשט מינה דקנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, אלא השתא דקתני הכותב נכסיו לבנו, משום דראוי לירשו הוא.	רב יוסף:	!											פח:
אטו ברא ירית אבא, אבא לא ירית ברא? אלא לאברוחינהו לנכסי מכריה קא אתי, הכא נמי לאברוחינהו לנכסי מאחזה אתי.	אמר ליה אביי:	⚡											פח:
אלא מאי אינה דומה למשנתנו? משום תקנת אושא	[אביי]	!											פח:
באושא התקינו, האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות.	דאמר רבי יוסי בר הנינא:	! ■											פח:
מעידים אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ונתן כתובתה, והרי היא תחתיו ומשמשו, ונמצאו זוממין, אין אומרים: ישלמו כל כתובתה, אלא טובת הנאת כתובתה. איזהו טובת הנאת כתובתה? אומדין כמה אדם רוצה ליתן בכתובה של זו שאם נתארמלה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה	רב אידי בר אבין אף אנן נמי תנינא:	■ ■											פח:
ואי סלקא דעתך ליתא לתקנת אושא, אמאי יירשנה בעלה? תזבין כתובתה לגמרי		■											פט:
אם אמרו בנכסי מלוג, יאמרו בנכסי צאן ברזל?	אביי:	⚡											פט:
טובת הנאה הואיל ואתא לידן, נימא בה מילתא:	אביי:	○											פט:
טובת הנאה לאשה הויה, דאי ס"ד לבעל הויה, לימרו לה עדים: מאי אפסדינך? אי הוה מזבנת לה לטובת הנאה, בעל הוה שקיל מינך.	[אביי]	■											פט:
משום דאיכא רווח ביתא.	רב שלמן:	⚡											פט:
הלכתא: טובת הנאה לאשה, ואין הבעל אוכל פירות מאי טעמא? פירא תקינו ליה רבנן, פירא דפירא לא תקינו ליה רבנן.	רבא:	■											פט:
תנינא לתקנת אושא:	כי אתא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב:	■											פט:
העבד והאשה פגיעתן רעה, החובל בהן - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין	[תנינא]												פט:
ואי ס"ד ליתא לתקנת אושא, תזבין נכסי מלוג ותתן ליה													פט:
ולטעמך, נהי נמי דאיתיה לתקנת אושא ולא מצי מזבנה לגמרי, תזבין לנכסי מלוג בטובת הנאה ותתן ליה אלא דלית לה, ה"נ דלית לה.		⚡											פט:
ותזבין כתובתה בטובת הנאה ותתן ליה		⚡											פט:
הא מני? רבי מאיר היא		!											פט:
אסור לו לאדם שישא את אשתו אפילו שעה אחת בלא כתובה.	דאמר: [רבי מאיר]	! ■											פט:
וטעמא מאי? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הכא לא מגרש לה, דאי מגרש לה, אתו הנך דזבני גבו לה לכתובתה מיניה.		⚡											פט:
אלא, טובת הנאה מילי גינהו, ומילי לא משתעבדי.		!											פט:
אלמה לא? מילי דמזדבני בדינרי גינהו		⚡											פט:
אלא משום דשמואל		!											פט:
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר - ומחלו - מחול, ואפי' יורש מחול.	דאמר שמואל:	! ■											פט:
זבני זבין ותתן ליה, ואי מחלה ליה לגבי בעל תמחלה	אמרי:	⚡											פט:
כל לגבי בעל ודאי מחלה ליה, ואפסדינהו להווא זבינא בידים לא אפסדינהו	אמרי:	!											פט:
וכי תימא, זבינא ניהליה להווא דחבלה ביה בטובת הנאה, דאי מחלה לגבי בעל לא קא מפסיד, דהשתא נמי לא מידי קא יהבה ליה		⚡											פט:
סוף סוף כל לגבי בעל ודאי מחלה, ואטרוחי בי דינא בכדי לא מטרחינן.		!											פט:
וכן היא שחבלה בבעלה לא הפסידה כתובתה	אלא דתניא:	⚡ ■											פט:
אמאי? תזבנינה ניהליה לכתובתה לבעלה בטובת הנאה בהא חבלה, דאי מחלה לגבי בעל ליכא פסידא		⚡											פט:
הא ודאי ר"מ היא		!											פט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-החובל	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
אסור לאדם שישא את אשתו אפילו שעה אחת בלא כתובה.	דאמר: [רבי מאיר]										◇	פס:
וטעמא מאי? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הכא מגרש לה וגבי ליה בחבליה מינה.											⚡	פס:
אי הכי, השתא נמי מגרש לה וגבי ליה בחבליה מינה											⚡	פס:
כגון דנפיש כתובתה, דמשום ההוא פורתא לא מפסיד טובא.											◇	פס:
ואי דנפישא כתובתה מכתובה דאורייתא, נוקמא אכתובה דאורייתא, ואידך תזבנה ניהליה בחבליה											⚡	פס:
כגון דלא נפישא כתובתה מכתובה דאורייתא, דהוי חבליה ארבעה זוזי, דמשום ארבעה זוזי לא מפסיד עשרים וחמשה.											◇	פס:
כשם שלא תמכור והיא תחתיו, כך לא תפסיד והיא תחתיו	אלא הא דתניא:										⚡	פס:
והא זימנין משכח לה דמפסדא, והיכי דמי? כגון דנפישא כתובתה מכתובה דאורייתא											⚡	פס:
סיפא אתאן לכתובת בנין דכרין	רבא:										◇	פס:
כשם שהמוכרת כתובתה לאחרים לא הפסידה כתובת בנין דכרין, מאי טעמא? זוזי הוא דאנסוה, כך מוכרת כתובתה לבעלה לא הפסידה כתובת בנין דכרין, מ"ט? זוזי הוא דאנסוה.	והכי קתני:										◇	פס:
לימא, תקנת אושא תנאי היא											⚡	פס:
עבדי מלוג יוצאין בשן ועין לאשה, אבל לא לאיש	דתני חדא:										⚡	פס:
לא לאיש ולא לאשה	ותניא אידך:										⚡	פס:
סברוה, דכולי עלמא - קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, מאי לאו בהא קא מיפלגי:											⚡	פס:
דמאן דאמר לאשה - לית ליה תקנת אושא											⚡	פס:
ומ"ד לא לאיש ולא לאשה - אית ליה תקנת אושא											⚡	פס:
לא, דכולי עלמא אית להו תקנת אושא, אלא כאן קודם תקנה, כאן לאחר תקנה.											◇	פס:
ואי בעית אימא: אידי ואידי לאחר תקנה, ואית להו תקנת אושא											◇	פס:
אלא למאן דאמר לאשה ולא לאיש מאי טעמא?											⚡	פס:
כדרבא											!	פס:
הקדש, חמץ, ושחרור - מפקיעין מידי שיעבוד.	דאמר רבא:										◇	פס:
לימא, דרבא תנאי היא											⚡	פס:
לא, דכולי עלמא אית להו דרבא, והכא אלמוה רבנן לשיעבודא דבעל.											!	פס:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא לית להו להני תנאי תקנת אושא, והכא בקנין פירות כקנין הגוף דמי קמיפלגי, ובפלוגתא דהני תנאי:											!	פס:
המוכר עבדו לאחר, ופסק עמו על מנת שישמשנו שלשים יום, ר"מ אומר: ראשון ישנו בדין יום או יומים, מפני שהוא תחתיו, קסבר: קנין פירות כקנין הגוף דמי	דתניא: [רבי מאיר]										◇	פס:
שני ישנו בדין יום או יומים, מפני שהוא כספו, קסבר: קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי	רבי יהודה:										◇	פס:
שניהם ישנו בדין יום או יומים, זה מפני שהוא תחתיו, וזה מפני שהוא כספו, מספקא ליה: קנין פירות אי כקנין הגוף דמי אי לאו כקנין הגוף דמי, וספק נפשות להקל	רבי יוסי:										◇	פס:
שניהם אינן בדין יום או יומים, זה לפי שאינו תחתיו, וזה לפי שאינו כספו.	רבי אליעזר:										◇	פס:
מ"ט דרבי אליעזר? אמר קרא: (שמות כ"א) כי כספו הוא, כספו המיוחד לו.	רבא:										◇	פס:
כמאן אולא הא דאמר אממר:											^	פס:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא-‡ question-שאלה-^ answer-תירוף-! proof-ראיה-■</p>	<p>מקרא-key:</p>
<p>בבא קמא-החובל</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>מ</p>
<p>מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>
<p>איש ואשה שמכרו בנכסי מלוג - לא עשו ולא כלום</p>	<p>[אמיר]</p>	<p>⬡ ⬡</p>
<p>כמאן? כרבי אליעזר.</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>מאן תנא להא דת"ר:</p>	<p></p>	<p>^</p>
<p>מי שחציו עבד וחציו בן חורין, וכן עבד של שני שותפין - אין יוצאין בראשי אברים שאינן חוזרין?</p>	<p>[ת"ק]</p>	<p>⬡ ⬡</p>
<p>ר' אליעזר היא, מי לא אמר ר' אליעזר: כספו המיוחד לו? הכא נמי עבדו המיוחד לו.</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>התוקע לחבירו - נותן לו סלע</p>	<p>[ת"ק]</p>	<p>■</p>
<p>מנה.</p>	<p>רבי יהודה משום ר' יוסי הגלילי:</p>	<p>■</p>
<p>סטרו - נותן לו מאתים זוז</p>	<p></p>	<p>■</p>
<p>לאחר ידו - נותן לו ארבע מאות זוז.</p>	<p></p>	<p>■</p>
<p>צרם באזנו, תלש בשערו, רקק והגיע בו רוקו, העביר טליתו ממנו, פרע ראש האשה בשוק - נותן לו ארבע מאות זוז</p>	<p></p>	<p>■</p>
<p>זה הכלל: הכל לפי כבודו.</p>	<p>[ת"ק]</p>	<p>⬡ ⬡</p>
<p>אפי' עניים שבישראל רואין אותם כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב.</p>	<p>רבי עקיבא:</p>	<p>⬡ ⬡</p>
<p>ומעשה באחד שפרע ראש האשה בשוק, באת לפני רבי עקיבא, וחיבו ליתן לה ארבע מאות זוז. אמר לו: רבי, תן לי זמן, ונתן לו זמן. שמרה עומדת על פתח חצרה, ושבר את הכד בפניה ובו כאיסר שמן, גילתה את ראשה והיתה מטפחת ומנחת ידה על ראשה, העמיד עליה עדים ובה לפני רבי עקיבא. א"ל: לזו אני נותן ד' מאות זוז?</p>	<p></p>	<p>⬡</p>
<p>לא אמרת כלום. החובל בעצמו אף על פי שאינו רשאי - פטור, אחרים שחבלו בו - חייבים, ובקוצץ נטיעותיו אף על פי שאינו רשאי - פטור, אחרים - חייבין.</p>	<p>א"ל: רבי עקיבא]</p>	<p>■</p>
<p>מנה צורי תנן או מנה מדינה תנן?</p>	<p>איבעיא להו:</p>	<p>^</p>
<p>דההוא גברא דתקע ליה לחבריה, אתא לקמיה דר' יהודה נשיאה</p>	<p>תא שמע:</p>	<p>⬡ !</p>
<p>הא אנא הא ר' יוסי הגלילי, הב ליה מנה צורי'</p>	<p>אמר ליה: רבי יהודה נשיאה]</p>	<p>■ !</p>
<p>ש"מ: מנה צורי תנן, ש"מ.</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>מאי הא אנא הא רבי יוסי הגלילי?</p>	<p></p>	<p>^</p>
<p>אילימא ה"ק ליה: הא אנא דחזיתך, והא ר' יוסי הגלילי דאמר מנה צורי, זיל הב ליה מנה צורי'</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>למימרא, דעד נעשה דיין?</p>	<p></p>	<p>⋈</p>
<p>סנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש - מקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיינין, דברי רבי טרפון</p>	<p>והתניא: רבי טרפון]</p>	<p>⬡ ⬡ ⋈</p>
<p>כולם עדים הם, ואין עד נעשה דיין</p>	<p>רבי עקיבא:</p>	<p>⬡ ⬡ ⋈</p>
<p>עד כאן לא קאמר ר' טרפון - אלא דמקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיינין, אבל עד נעשה דיין לא קאמר</p>	<p></p>	<p>⋈</p>
<p>כי תניא היהא - כגון שראו בלילה, דלא למעבד דינא נינהו.</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>ואיבעית אימא, הכי קאמר ליה: הא אנא דסבירא לי כרבי יוסי הגלילי, דאמר מנה צורי, והא סהדי דמסהדי בך, זיל הב ליה מנה צורי.</p>	<p></p>	<p>!</p>
<p>וסבר רבי עקיבא דאין עד נעשה דיין?</p>	<p></p>	<p>⋈</p>
<p>(שמות כ"א) והכה איש את רעהו באבן או באגרוף - שמעון התימני אומר: מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים, אף כל שמסור לעדה ולעדים, פרט לשיצתה מתחת יד העדים</p>	<p>והתניא: [שמעון התימני]</p>	<p>⬡ ⋈</p>

<p>disputants- חולקים ♦ statement- מימרא ■</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story- מעשה O answer- תירוץ ! proof- ראיה ■</p> <p>key- מקרא:</p>														
בבא קמא-החובל														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
וכי בפני ב"ד הכהו, שיודעין כמה הכהו ועל מה הכהו, אם על שוקו או ציפר נפשו? ועוד, הרי שדחף את חבירו מראש הגג או מראש הבירה ומת, בית דין הולכין אצל בירה או בירה הולכת אצל בית דין? ועוד, אם נפלה חזור ובונה? אלא, מה אגרוף מיוחד שהוא מסור לעדים, אף כל שהוא מסור לעדים, פרט לכשיצתה אבן מתחת ידו של מכה - פטור	אמר לו ר"ע:												◊	צא
וכי בפני ב"ד הכהו, שיודעין כמה הכהו?	קתני מיתה, אמר לו רבי עקיבא:												◊	צא
הא הכהו בפניהם - עד נעשה דיין													◊	צא
לדבריו דרבי שמעון התימני קאמר, וליה לא סבירא ליה.													◊	צא
שור תם שהמית והזיק - דנין אותו דיני נפשות ואין דנין אותו דיני ממונות	תנו רבנן:												◊	צא
מועד שהמית והזיק - דנין אותו דיני ממונות וחזורין ודנין אותו דיני נפשות, קדמו ודנהו דיני נפשות - אין חזורין ודנין אותו דיני ממונות.													◊	צא
וכי קדמו ודנהו דיני נפשות מאי הוי? ליהדר ולידייניה נמי ממונות													◊	צא
הא מני? ר"ש התימני היא	רבא: אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי:												◊	צא
מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים	דאמר: [ר"ש התימני]												◊	צא
אלמא בעינן אומדנא דבי דינא, והא כיון דגמר דינא לקטלא, לא משהינן ליה לאומדנא דבי דינא ולא מענינן לדיניה													◊	צא
אפילו תימא רבי עקיבא, הכא במאי עסקינן - כגון שברח.	ואמינא להו אנא: [רבא]												◊	צא
אי ברח, כי לא דנהו דיני נפשות, היכי דיינינא ליה דיני ממונות בלא בעליהם?													◊	צא
דקביל סהדי וברח.													◊	צא
סוף סוף מהיכא משתלם?													◊	צא
מרידיא.													◊	צא
אי הכי, תם נדיינייה דיני ממונות ברישא ונשתלם מרידיא, והדר נדיינייה דיני נפשות													◊	צא
זאת אומרת: רידייא - עלייה דמרה הוא.	רב מרי בריה דרב כהנא:												◊	צא
יש אומד לנזקין, או אין אומד לנזקין? מי אמרינן: לקטלא הוא דאמדינן, בהכי נפקא נשמה בהכי לא נפקא נשמה, אבל לנזקין כל דהו, או דלמא לא שנא?	איבעיא להו:												◊	צא
מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור, הוזק בו - חייב	ת"ש:												◊	צא
מאי לאו מטמה למעלה קא חשיב, והכי קאמר: מטפח ועד עשרה - מיתה ליכא, נזקין איכא, אלמא לנזקין כל דהו, שמע מינה: אין אומדין לנזקין.													◊	צא
לא, ממעלה למטה קא חשיב, והכי קאמר: עשרה - מיתה איכא, פחות מעשרה פורתא - נזקין איתא, מיתה ליכא, ולעולם אימא לך: יש אומד לנזקין, וכל מידי ומידי כי היכי דמיתוקה ביה בעינן.													◊	צא
הכהו על עינו וסימאן, על אזנו וחירשו - עבד יוצא בהן לחירות, כנגד עינו ואינו רואה, כנגד אזנו ואינו שומע - אין עבד יוצא בהן לחירות	תא שמע:												◊	צא
מאי טעמא? לאו משום דבעינן אומדנא, ושמע מינה: יש אומדנא לנזקין.													◊	צא
לא, משום דאמרינן: הוא דאבעית נפשיה													◊	צא
המבעית את חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, כיצד? תקע באזנו וחירשו - פטור, אחזו ותקע באזנו וחירשו - חייב.	כדתניא:												◊	צא
חמשה דברים אומדין אותו ונותנין לו מיד, ריפוי ושבת - עד שיתרפא, אמדוהו והיה מתנונה והולך - אין נותנין לו אלא כמו שאמדוהו, אמדוהו והבריא - נותנין לו כל מה שאמדוהו	תא שמע:												◊	צא
ש"מ: יש אומד לנזקין.													◊	צא
למימד גברא כמה ליקצר מיהא מכה, כמה לא מקצר - לא קא מבעי לן דודאי אמדינן, כי קא מבעיא לן - למימד חפצא אי עביד האי נזקא או לא, מאי?													◊	צא
מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים, אף כל מיוחד שמסור לעדה ולעדים	ת"ש, שמעון התימני:												◊	צא

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא קמא-החובל	מזמרא	מאן דאמר													
שמע מינה: יש אומד לנזקין, שמע מינה.															צא.
אמדוהו והבריא - נותנין לו כל מה שאמדוהו.		אמר מר:													צא.
מסייע ליה לרבא															צא.
האי מאן דאמדוהו לכולי יומא, ואיתפח לפלגא דיומא וקא עביד עבידתא - יהבינן ליה דכולי יומא, מן שמאי הוא דרחמי עליה.		דאמר רבא:													צא.
רקק והגיע בו הרוק, והעביר כו'.															צא.
לא שנו אלא בו, אבל בבגדו - לא.		רב פפא:													צא.
וניהוי כי בייש בדברים															צא.
זאת אומרת: ביישו בדברים פטור מכלום.		אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר אבין:													צא.
הכל לפי כבודו [וכו'].															צא.
תנא קמא לקולא קאמר, או לחומרא קאמר? לקולא קאמר, דאיכא עני דלא בעי למשקל כולי האי, או דלמא לחומרא קאמר, דאיכא עשיר דבעי למיתב ליה טפי?		איבעיא להו:													צא.
אפילו עניים שבישראל רואין אותן כאילו הן בני חורין שירדו מנכסיהם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב		תא שמע, מדקאמר ר' עקיבא:													צא.
שמע מינה: תנא קמא לקולא קאמר, ש"מ.															צא.
ומעשה באחד שפרע ראש האשה וכו'.															צא.
ומי יהבינן זמן?															צא.
אין נותנין זמן לחבלות		והאמר רבי חנינא:													צא.
כי לא יהבינן ליה זמן - לחבלה דחסריה ממונא, אבל לבושת דלא חסריה ממונא - יהבינן.															צא.
שמרה עומדת על פתח חצירה וכו'.															צא.
זללת במים אדירים והעלית חרס בידך, אדם רשאי לחבל בעצמן		והתניא, אמר לו ר' עקיבא:													צא.
לא קשיא: כאן בחבלה, כאן בבושת.		רבא:													צא.
והא מתניתין בבושת הוא															צא.
החובל בעצמו אע"פ שאינו רשאי - פטור		וקתני:													צא.
הכי קאמר ליה: לא מבעיא בושת, דאדם רשאי לבייש את עצמו, אלא אפי' חבלה, דאין אדם רשאי לחבל בעצמו, אחרים שחבלו בו - חייבין.															צא.
ואין אדם רשאי לחבל בעצמו?															צא.
יכול נשבע להרע בעצמו ולא הרע יהא פטור? ת"ל: (ויקרא ה') להרע או להטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות, אביא נשבע להרע בעצמו ולא הרע		והתניא:													צא.
באשב בתענית.		שמואל:													צא.
דכוותה גבי הרעת אחרים להשיבם בתענית, אחרים מי מתיב להו בתעניתא?															צא.
אין דמהדק להו באגדרונא.															צא.
איזהו הרעת אחרים? אכה פלוני ואפצע את מוחן		והתניא:													צא.
אלא תנאי היא, דאיכא למ"ד: אין אדם רשאי לחבל בעצמו, ואיכא מ"ד: אדם רשאי לחבל בעצמו.															צא.
מאן תנא דשמעת ליה דאמר: אין אדם רשאי לחבל בעצמו?															צא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מיימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-החובל	מזמרא	מאן דאמר												
אילמא האי תנא הוא			!											צא:
(בראשית ט') ואך את דמכם לנפשותיכם אדרש - ר' אלעזר אומר: מיד נפשותיכם אדרש את דמכם		דתניא:	!	■		◇								צא:
ודלמא קטלא שאני			?			◇								צא:
אלא האי תנא הוא			!											צא:
מקריעין על המת ולא מדרכי האמורי, אמר רבי אלעזר: שמעתי, שהמקריע על המת יותר מדאי - לוקה משום בל תשחית		דתניא: [רבי אלעזר]	!	■		◇								צא:
וכ"ש גופו			!											צא:
ודלמא בגדים שאני, דפסידא דלא הדר הוא			?			◇								צא:
כי הא דרבי יוחנן קרי למאני מכבדותא		[רבי יוחנן]	?	○										צא:
ורב חסדא כד הוה מסגי ביני היזמי והגא, מדלי להו למאניה, אמר: זה מעלה ארוכה, וזה אינו מעלה ארוכה		[רב חסדא]	?	○										צא:
אלא האי תנא הוא			!											צא:
מה ת"ל: (במדבר ו') וכפר עליו מאשר חטא על הנפש? וכי באיזה נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.		דתניא: אמר ר"א הקפרי ברבי:	!	■		◇								צא:
הקוצץ נטיעותיו [וכי'].													■	צא:
שורי הרגת נטיעותי קצצת, אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקוצצו - פטור.		תני רבה בר בר חנה קמיה דרב:				◇							■	צא:
א"כ, לא שבקת חיי לברייתא כל כמיניה?		א"ל: [רב]				?								צא:
איסמיה?		א"ל: [רבה בר בר חנה]											^	צא:
לא, תתרגם מתניתך: בשור העומד להריגה, ובאילן העומד לקציצה.		א"ל: [רב]				!							◇	צא:
אי הכי, מאי קא טעין ליה?						?								צא:
דא"ל: אנה בעינא למיעבד הא מצוה						!							◇	צא:
(ויקרא י"ז) ושפך - וכסה - מי ששפך יכסה, ומעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה, וחייבו ר"ג ליתן לו עשרה זהובים.		דתניא:	!	■										צא:
דיקלא דטען קבא - אסור למקצציה.		רב:											■	צא:
כמה יהא בזית ולא יקצצו? רובע		מיתבי:				?							◇	צא:
שאני זיתים, דחשיבי.						!							◇	צא:
לא שכיב שיבחת ברי, אלא דקץ תאינתא בלא זמנה.		רבי חנינא:											○	צא:
ואם היה מעולה בדמים - מותר.		רבינא:											■	צא:
(דברים כ') רק עץ אשר תדע - זה אילן מאכל, כי לא עץ מאכל הוא - זה אילן סרק.		תניא נמי הכי:											■	צא:
וכי מאחר שסופו לרבות כל דבר, מה ת"ל כי לא עץ מאכל?						?							■	צא:
להקדים סרק למאכל						!							■	צא:
יכול אפילו מעולה בדמים?						?							■	צא:
ת"ל: רק.						!							■	צא:
שמואל אייתי ליה אריסיה תמרי, אכיל, טעים בהו טעמא דחמרא.													○	צא:

<p style="text-align: center;">disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p style="text-align: center;">statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>					
<p style="text-align: center;">בבא קמא-החובל</p>							
<p style="text-align: center;">מימרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>					
						א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
א"ל: מאי האי?	[שמואל]	○					צב.
א"ל: ביני גופני קיימי.		○					צב.
מכחשי בחמרא כולי האי? למחר אייתי לי מקורייהו.	אמר: [שמואל]	■				◇	צב.
רב חסדא חזא תאלי בי גופני, אמר ליה לאריסיה: עקרינהו, גופני קני דקלי, דקלי לא קני גופני.	[רב חסדא]					◇	צב.
אע"פ שהוא נותן לו, אין נמחל לו עד שיבקש ממנו, שנאמר: (בראשית כ') ועתה השב אשת וגו'. ומנין שאם לא מחל לו שהוא אכזרי? שנאמר: (בראשית כ') ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך וגו'.						■	צב. מ
האומר סמא את עיני, קטע את ידי, שבר את רגלי - חייב, ע"מ לפטור - חייב.						■	צב.
קרע את כסותי, שבר את כדי - חייב, ע"מ לפטור - פטור.						■	צב.
עשה כן לאיש פלוני על מנת לפטור - חייב, בין בגופו בין בממונו.						■	צב.
כל אלו שאמרו - דמי בושתי, אבל צערו - אפי' הביא כל אילי נביות שבעולם, אין נמחל לו עד שיבקש ממנו, שנאמר: (בראשית כ') השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך.	ת"ר:					◇	צב. ג
דאשת נביא בעי אהדורי, אשת אחר לא בעי אהדורי?						⚡	צב.
השב אשת האיש מכל מקום, ודקא אמרת: (בראשית כ') הגוי גם צדיק תהרוג, הלא הוא אמר לי אחותי היא והיא גם היא אמרה אחי הוא נביא הוא, וכבר לימד אכסנאי שבא לעיר, על עסקי אכילה ושתייה שואלין אותן, או על עסקי אשתו שואלין אותן, אשתך היא? אחותך היא? מכאן לבן נח שנהרג, שהיה לו ללמוד ולא למד.	רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן:					◇	צב.
(בראשית כ') כי עצר עצר ה' - אמר ר' אלעזר: שתי עצירות הללו למה? אחת באיש - שכבת זרע, שתיים באשה - שכבת זרע ולידה.	[רבי אלעזר]					■	צב.
שתיים באיש - שכבת זרע וקטנים, שלשה באשה - שכבת זרע וקטנים ולידה.	במתניתא תנא:					◇	צב.
שלוש באיש - שכבת זרע וקטנים ופי טבעת, ארבעה באשה - שכבת זרע ולידה, וקטנים ופי טבעת.	רבינא:					◇	צב.
(בראשית כ') בעד כל רחם - אמרי דבי ר' ינאי: אפילו תרנגולת של בית אבימלך לא הטילה ביצתה.	[דבי רבי ינאי]					◇	צב.
מנא הא מילתא דאמור רבנן: כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה?	רבא לרבה בר מרי:					⚡	צב.
דכתיב: (איוב מ"ב) וה' שב את שבות איוב בהתפללו בעד רעהו.	א"ל: [רבה בר מרי]					◇	צב.
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (בראשית כ') ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהותיו [וגו'], וכתיב: (בראשית כ"א) וה'פקד את שרה כאשר אמר וגו', כאשר אמר אברהם אל אבימלך.	אמר ליה: [רבא]					◇	צב.
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בהדי הוצא לקי כרבא?	רבא לרבה בר מרי:					⚡	צב.
דכתיב: (ירמיהו ב') למה תריבו אלי כלכם פשעתם בי נאם ה'.	א"ל: [רבה בר מרי]					◇	צב.
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (שמות ט"ז) עד אנה מאנתם לשמור מצותי ותורותי.	אמר ליה: [רבא]					◇	צב.
כתיב: (בראשית מ"ז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, מאן נינהו חמשה?	רבא לרבה בר מרי:					⚡	צב.
אותן שהוכפלו בשמות.	א"ל: [רבה בר מרי] הכי א"ר יוחנן:					◇	צב.
יהודה נמי איכפולי מיכפל	[רבא]					⚡	צב.
למילתיה הוא דאיכפל	א"ל: [רבה בר מרי]					◇	צב.
מאי דכתיב: (דברים ל"ג) יחי ראובן ואל ימות ויהי מתיו מספר, וזאת ליהודה? כל אותן ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון, עד שבא משה ובקש רחמים, אמר לפניו: רבונו של עולם, מי גרם לראובן שיודה? יהודה, מיד שמע ה' קול יהודה על איבריה לשפא לא הו קא מסקי למתיבתא דרקינא, (דברים ל"ג) ואל עמו תביאנו לא הוה ידע מאי קאמרי רבנן ולמשקל ומיטרח בהדי רבנן, (דברים ל"ג) ידיו רב לו לא הוה סליק ליה שמעתתא אליבא דהלכתא, (דברים ל"ג) ועזר מצריו תהיה.	דאמר ר' שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:					◇	צב.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא-key:	בבא קמא-החובל	מאן דאמר	מזמרא											
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בתר עניא אזלא עניותא?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב.
	עשירים מביאין בכורים בקלתות של זהב ושל כסף, ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה, הסלים והבכורים נותנים לכהנים.	א"ל: [רבה בר מרי] דתנן:	א"ל: [רבה בר מרי] דתנן:										◊	צב.
	את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (ויקרא י"ג) וטמא טמא יקרא.	אמר ליה: [רבא]	אמר ליה: [רבא]										◊	צב.
	מנא הא מילתא דאמור רבנן: השכם ואכול בקיץ מפני החמה, ובחורף מפני הציונה, ואמרי אינשי: שיתין רהוטי רהוט ולא משו לגברא דמצפרא כרד?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (ישעיהו מ"ט) לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמש.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (שמות כ"ג) ועבדתם את ה' אלהיכם - זו קרית שמע ותפלה, וברך [את] לחמך ואת מימך - זו פת במלח וקיתון של מים, מכאן ואילך והסירותי מחלה מקרבך מחלה - זו מרה, ולמה נקרא שמה מחלה? ששמונים ושלושה חלאין יש בה, מחלה בגימטריא הכי הוה, וכולן פת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלן.	אמר ליה: [רבא]	אמר ליה: [רבא]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמור רבנן: חברך קרייך חמרא, אוכפא לגביך מוש?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (בראשית ט"ז) ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי בורחת.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: מילתא גנאה דאית ביך קדים אמרה?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (בראשית כ"ד) ויאמר עבד אברהם אנכי.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: שפיל ואזיל בר אווזא ועיניה מטייפי?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (שמואל א' כ"ה) והטיב ה' לאדני וזכרת את אמתך.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: שיתין תכלי מטייה לככא דקל חבריה שמע ולא אכל?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (מלכים א' א') ולי אני עבדך ולצדוק הכהן ולבניהו בן יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (בראשית כ"ד) ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו, וכתיב בתריה: (בראשית כ"ה) ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה.	אמר ליה: [רבא]	אמר ליה: [רבא]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: חמרא למריה טיבותא לשקיה?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (במדבר כ"ז) וסמכת את ירך עליו למען ישמעון ויראון כל עדת בני ישראל, וכתיב: (דברים ל"ד) ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו כל בני ישראל וגו'.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: כלבא בכפניה גללי מבלע?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דכתיב: (משלי כ"ז) נפש שבעה תבוס נופת ונפש רעבה כל מר מתוק.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: מטייל ואזיל דיקלא בישא גבי קינא דשרכי?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	דבר זה כתוב בתורה, שנוי בנביאים, ומשולש בכתובים, ותנן במתניתין, ותנינא בברייתא.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	כתוב בתורה, דכתיב: (בראשית כ"ח) וילך עשו אל ישמעאל												◊	צב:
	שנוי בנביאים, דכתיב: (שופטים י"א) ויתלקטו אל יפתח אנשים רקים ויהיו עמו												◊	צב:
	ומשולש בכתובים, דכתיב: (בן סירא י"ג) כל עוף למינו ישכון ובני אדם לדומה לו												◊	צב:
	כל המחובר לטמא - טמא, כל המחובר לטהור - טהור	תנן במתני':	תנן במתני':										◊	צב:
	לא לחנם הלך רזורזי אצל עורב אלא מפני שהוא מינו.	ותנינא בברייתא, רבי אליעזר:	ותנינא בברייתא, רבי אליעזר:										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: קרית חברך ולא ענך, רמי גודא רבה שדי ביה?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:
	(יחזקאל כ"ד) יען טהרתיך ולא טהרת מטומאתך לא טהרתי עוד.	א"ל: [רבה בר מרי]	א"ל: [רבה בר מרי]										◊	צב:
	מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בירא דשיתית מיניה לא תשדי ביה קלא?	רבא לרבה בר מרי:	רבא לרבה בר מרי:										◊	צב:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-החובל	מאן דאמר													
מזמרא														
דכתיב: (דברים כ"ג) לא תתעב אדומי כי אחיך הוא ולא תתעב מצרי כי גר היית בארצו.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇	צב:
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: אי דלית דורא דלינא, ואי לא לא דלינא?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇	צב:
דכתיב: (שופטים ד') ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇	צב:
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: כד הוינן זוטרי לגברי, השתא דקשישנא לדרדקי?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇	צב:
מעיקרא כתיב: (שמות י"ג) וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם, ולבסוף כתיב: (שמות כ"ג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇	צב:
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בתר מרי ניכסי ציבי משך?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇	צג:
דכתיב: (בראשית י"ג) וגם ללוט ההולך את אברם היה צאן ובקר ואהלים.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇	צג:
המוסר דין על חבירו - הוא נענש תחילה, שנאמר: (בראשית ט"ז) ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך, וכתיב: (בראשית כ"ג) ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה	רב חנן:											■	◇	צג:
והני מילי, דאית ליה דינא בארעא.												■		צג:
אוי לו לצועק יותר מן הנצעק.	רבי יצחק:											■	◇	צג:
אחד הצועק ואחד הנצעק במשמע, אלא שממהרין לצועק יותר מן הנצעק.	תניא נמי הכי:											■		צג:
לעולם אל תהי קללת הדיוט קלה בעיניך, שהרי אבימלך קלל את שרה ונתקיים בזרעה, שנאמר: (בראשית כ') הנה הוא לך כסות עינים, אמר לה: הואיל וכסית ממני ולא גילית שהוא אישך וגרמת אלי הצער הזה, יהי רצון שיהו לך בני כסווי עינים ונתקיים בזרעה, דכתיב: (בראשית כ"ז) ויהי זן קן יצחק ותכהן עיניו מראות.	ואמר רבי יצחק:											■	◇	צג:
לעולם יהא אדם מן הנרדפין ולא מן הרודפין, שאין לך נרדף בעופות יותר מתורים ובני יונה, והכשירן הכתוב לגבי מזבח.	רבי אבהו:											■	◇	צג:
האומר סמא את עיני כו'.												■	<	צג:
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?	רב אסי בר חמא לרבא:											⌋		צג:
רישא, לפי שאין אדם מוחל על צערו.	אמר ליה: [רבא]											!	◇	צג:
הכני, פצעני, על מנת לפטור - פטור	והתניא:											⌋	◇	צג:
אישתיק.												○		צג:
מידי שמיע לך בהא?	אמר: [רבא]											^		צג:
משום פגם משפחה.	א"ל: [רב אסי בר חמא] הכי אמר רב ששת:											!	◇	צג:
משום פגם משפחה	איתמר, ר' אושעיא:											◆	◇	צג:
משום שאין אדם מוחל על ראשי אברים שלו	רבא:											◆	◇	צג:
יש הן שהוא כלאו, ויש לאו שהוא כהן.	רבי יוחנן:											!		צג:
הכני, פצעני, על מנת לפטור? ואמר לו הן? הרי יש הן שהוא כלאו. קרע את כסותי, על מנת לפטור? ואמר לו לאו? הרי לאו שהוא כהן.	תניא נמי הכי:											■		צג:
שבר את כדי, קרע את כסותי - חייב.												■	<	צג:
(שמות כ"ב) לשמור - ולא לאבד, לשמור - ולא לקרוע, לשמור - ולא לחלק לעניים	ורמינהו:											⌋	◇	צג:
לא קשיא: הא דאתי לידיה, הא דלא אתי לידיה.	רב הונא:											!		צג:
לשמור, דאתי לידיה משמע	אמר ליה רבה:											⌋		צג:
הא והא דאתא לידיה, ולא קשיא: הא דאתא לידיה בתורת שמירה, הא דאתא לידיה בתורת קריעה.	אלא אמר רבה:											!	◇	צג:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O		statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא קמא-החובל	מימרא	מאן דאמר												
ההוא ארנקא דצדקה דאתי לפומבדיתא, אפקדה רב יוסף גבי ההוא גברא, פשע בה, אתו גנבי גנבוה													◊	ג.ג.
הייביה רב יוסף.		[רב יוסף]											■	ג.ג.
לשמור - ולא לחלק לעניים		א"ל אביי, והתניא:											‡	ג.ג.
עניי דפומבדיתא מיקץ קיץ להו, ולשמור הוא.		אמר ליה: [רב יוסף]											!	ג.ג.
הדרן עלך החובל														